

Sygn. akt **IC 895/18**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSR Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **J. H. (1)**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda **(...) S.A. z siedzibą w W.** na rzecz pozwanej **J. H. (1)** kwotę **3.617,00 złotych** (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 złotych (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **IC 895/18**

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko J. H. (2), domagając się zasądzenia od niej kwoty 22.677,51 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 października 2017 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zobowiązanie pozwanej wynika z zawartej z powodem umowy o korzystanie z karty kredytowej (...) na okres 12 miesięcy, która była automatycznie przedłużana o kolejne miesiące. Powód wskazał, że pozwana nie wywiązała się należycie z zobowiązań umownych, wobec czego powstało wymagalne zadłużenie na rzecz powoda. Skutkiem powyższego było wypowiedzenia umowy pismem z dnia 31 maja 2017 roku w jednoczesnym wezwaniu pozwanego do zapłaty wszystkich należności. Powód sporządził wyciąg z ksiąg banku stanowiący podstawę roszczenia w wysokości określonej żądaniem pozwu, na co składają się kwoty: 21.199,45 zł tytułem należności głównej oraz 1.414,06 zł tytułem odsetek umownych naliczonych za okres od dnia 7 września 2017 roku do dnia 11 października 2017 roku od kwoty 21.199,45 zł według stopy procentowej w wysokości 10 % w skali roku.

(pozew – k. 4v.-6, 12-15)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 16 lipca 2018 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 685/18 uwzględniono żądanie powoda.

(nakaz zapłaty – k. 114)

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa, a także zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Zdaniem pozwanej umowa kredytowa nie została skutecznie wypowiedziana przez powoda, a więc roszczenie pozostało niewymagalne, a powództwo przedwczesne. Pozwana podniosła, że wypowiedzenie umowy zostało podpisane przez osoby nieuprawnione albowiem brak jest dokumentów, z których wynikałoby umocowanie B. M. oraz P. K. do dokonania tej czynności w imieniu powoda. Pozwana uznała, że powyższe oświadczenie nie zostało jej doręczone, albowiem przesyłka je zawierająca powróciła do powoda jako podwójnie awizowana, a powód nie zastrzegł sobie możliwości uznania za doręczoną takiej przesyłki. Poza tym pozwana dodała, że wypowiedzenie nie spełniło warunków określonych w art. 75c ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe, ponieważ nie było poprzedzone wezwaniem do zapłaty i poinformowaniem jej o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Ponadto według pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu nie jest jednoznaczne i budziło wątpliwości, czy stanowiło wypowiedzenie umowy czy też wezwanie do zapłaty.

Pozwana zgłosiła również zarzut nieudowodnienia istnienia i wysokości roszczenia przez powoda. Zdaniem pozwanej złożone przy pozwie dokumenty w postaci umów oraz aneksów do niej są podpisane przez żadną ze stron. Brak jest również elektronicznego kwalifikowanego podpisu, a więc dokumenty te nie spełniają wymogów art. 7 Prawa bankowe w zw. z § 3 pkt 1 oraz § 4 rozporządzenia Rady ministrów z dnia 26 października 2004 roku w sprawie sposobu tworzenia, utrwalania, przekazywania, przechowywania i zabezpieczenia dokumentów związanych z czynnościami bankowymi, sporządzanych na elektronicznych nośnikach informacji.

Według pozwanej brak jest możliwości zidentyfikowania osoby zawierającej umowę w imieniu stron. Wobec tego przedłożone dokumenty nie mogą być traktowane jako dowód w rozumieniu art. 245 k.p.c., a poza tym zgodnie z art. 69 ust. 2 ustawy Prawo bankowe dla umowy kredytu wymagana jest forma pisemna. Pozwana wskazała również, że korzystała z kilku produktów bankowych u pozwanego, więc ten mógł dysponować jej danymi osobowymi. Pozwana zakwestionowała także moc dowodową elektronicznego zestawienia operacji na koncie, czy wyciągu z ksiąg banku. Pozwana dodała, że powódki w pozwie powołała się na umowę o korzystanie z karty kredytowej nr (...), która nie została dołączona do pozwu oraz na dwa aneksy, które wskazują na inny numer karty kredytowej od wskazanej w pozwie, który zmieniał się wraz z kolejnymi aneksami do umowy. Tak więc przedstawione przez powoda załączniki mogą dotyczyć różnych produktów bankowych i nie mogą stanowić dowodów w sprawie.

(sprzeciw – k. 117-120)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 31 maja 2017 roku powód przesłał pozwanej pismo zatytułowane „Wypowiedzenie umowy”, w którym oświadczył, że zgodnie z warunkami umowy wypowiada umowę V. M. & M. o numerze (...) o numerze rachunku (...) z zachowaniem 2-miesięcznego okresu wypowiedzenia od dnia doręczenia tego pisma. Przesyłka zawierająca powyższe pismo po dwukrotnym awizowaniu powróciła do pozwanej z adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie”.

(dowód: wypowiedzenie z dnia 31.05.2017r. – k. 66 wraz z kopertą – k. 67-68)

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że jedynie dokument w postaci wypowiedzenia umowy z dnia 31 maja 2017 roku wraz z kopią koperty zawierającej tę przesyłkę mają walor autentyczności i uznał je za wiarygodne, natomiast w odniesieniu do pozostałych Sąd uznał przeciwnie z przyczyn wskazanych poniżej.

Powód w niniejszym postępowaniu domagał się zapłaty od pozwanej kwoty 22.677,51 wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie na podstawie umowy o korzystanie z karty kredytowej. Powództwo zostało zatem oparte na treści art. 29 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. Nr 126, poz. 715).

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi dowodów

potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu. Odnosi się on zarówno do powoda, jak i pozwanego.

Rozstrzygając zasadniczą kwestię sporną, jaką jest skuteczność zawarcia umowy kredytu między stronami, Sąd uznał za niewiarygodne na poparcie tej okoliczności przedłożone dowody w postaci potwierdzenia zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej nr (...) (vide: k. 18-24), aneksów do umowy o korzystanie z karty kredytowej V. M. & M. (vide: k. 46-48, 56-58), potwierdzenia zamówienia karty kredytowej (vide: k.39) wyciągu z ksiąg banku (vide: k. 69) oraz elektronicznego zestawienia operacji (vide: k. 71-88v.).

Zgodnie § 3 ust. 1 pkt 1 potwierdzenia zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej nr (...) integralną część Umowy, której dotyczyło potwierdzenie stanowić miał Regulamin kart kredytowych mBanku. Zamiast tego dokumentu powód złożył do akt sprawy regulamin kart kredytowych dla osób fizycznych w ramach bankowości detalicznej (...) S.A. obowiązujący od dnia 07 listopada 2014 roku. Nie można zatem uznać, że Regulamin ten odnosił się do rzeczony Umowy nie tylko z uwagi na rozbieżność nazw, ale również z uwagi na to, że obowiązywać miał dopiero po ponad 9 miesiącach od zawarcia Umowy (tj. dnia 01 lutego 2014 roku), na którą powołuje się powód.

Wobec tego jałowe wydają się rozważania odnoszące się do powyższego Regulaminu i sposobu nawiązywania umów o korzystanie z karty kredytowej drogą elektroniczną. Nawet przedłożone do akt sprawy elektroniczne zestawienie operacji dla rachunku nr (...) nie stanowi dowodu przemawiającego za zawarciem powyższej umowy, choćby z tego względu, że w tej umowie § 7 ust. 1 wskazano, że rachunkiem do spłaty kredytu jest rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy o nr (...). W tej sytuacji powyższe zestawienie operacji dotyczyć może każdego innego produktu bankowego. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego jednoznacznie wynikałoby zarówno zmiana rachunku, jak również, co zauważył pozwany zmiany numeru karty kredytowej – w tym ostatnim zakresie nie przedłożył załączników do aneksu do umowy, z których powyższa zmiana powinna wynikać.

Pozwany nie przedłożył żadnego dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy kredytu z pozwaną. Za taki dokument nie można też uznać potwierdzenia zamówienia karty kredytowej. Brak jest potwierdzenia nadania czy odbioru tego dokumentu, który nie jest nawet opatrzony datą czy też podpisem upoważnionej osoby. Nawet jeżeli nadany został pocztą elektroniczną, to powód takiej okoliczności nie wykazał.

Tak samo należy odnieść się do wyciągu z ksiąg banku, tak co do okoliczności zawarcia przez strony umowy o kartę kredytową, jak również co do wysokości ewentualnego zobowiązania.

W myśl przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U. z 2002 r., Nr 72, poz. 655) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Powyższy przepis z dniem 5 kwietnia 2011 roku w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku – sygn. P 7/09 (Dz.U. z 2011, Nr 72, poz. 388). W powołanym wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził „zgodnie z regulacją art. 244 § 1 k.p.c. szczególną moc dowodową mają tylko dokumenty urzędowe, a więc sporządzone przez organy władzy publicznej oraz inne organy państwowe. Jednoznacznym zamiarem ustawodawcy jest powiązanie na gruncie postępowania cywilnego mocy prawnej dokumentu urzędowego ze sferą władztwa państwowego i realizacji zadań publicznych. Oceniając z tego punktu widzenia charakter banków, należy stwierdzić, że są to osoby prawne uprawnione do wykonywania czynności bankowych (art. 2 prawa bankowego). Definicja legalna czynności bankowych, zawarta w art. 5 prawa bankowego, jednoznacznie wskazuje, że czynności te nie stanowią zadań publicznych. Wykonywane przez banki czynności nie mieszczą się w sferze wykonywania władzy publicznej, a

przymiot instytucji zaufania publicznego ma w ich wypadku, jak wskazano w pkt 2.2, wymiar pozaprawny, a zatem w żaden sposób nie może mieć przełożenia na sferę czysto jurydyczną, jaką jest postępowanie sądowe. W takiej sytuacji Trybunał Konstytucyjny nie znalazł racjonalnego uzasadnienia nadania wyciągom z ksiąg rachunkowych banków mocy dowodowej dokumentów urzędowych, co skutkuje zmianą rozkładu ciężaru dowodu w stosunku do konsumenta, który jedynie korzystał z usług bankowych. Konsekwencją art. 95 ust. 1 prawa bankowego jest uzyskanie przez jedną ze stron stosunku prawnego o charakterze cywilnym, do których należą czynności bankowe, uprzywilejowanej pozycji w ewentualnym sporze sądowym”.

W świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg banku, z którego wynikało, że pozwana jest dłużnikiem powoda, a jej zobowiązanie opiewa na kwotę 22.677,51 zł, nie stanowił należytego dowodu istnienia wiarygodności dochodzonej niniejszym pozwem.

W świetle powyższego Sąd uznał, że powód nie wykazał, aby doszło do zawarcia umowy o kartę kredytową o numerze (...), a tym samym również i dwóch aneksów do tej umowy.

Nawet gdyby zupełnie teoretycznie uznać, że doszło do skutecznego zawarcia powyższej umowy należałoby stwierdzić, że powód nie wykazał podstaw do wypowiedzenia umowy. W szczególności należy wskazać, iż podstaw takich nie zawiera wypowiedzenie umowy, ani też nie powołuje się na powyższe pełnomocnik w złożonych przez siebie pismach procesowych. Z treści § 13 ust. pkt 6 złożonego potwierdzenia zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej wynika, iż podstawą wypowiedzenia umowy jest niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków kredytobiorcy wynikających z umowy lub regulaminu. Jednocześnie z § 7 ust. 6 umowy wynika, iż kredytobiorca będzie otrzymywał miesięczne wyciągi z rachunku karty kredytowej generowane w dniu 28. każdego miesiąca i na ich podstawie będzie zobowiązany do wpłat kwot nie mniejszych niż minimalna kwota spłaty podawana na wyciągu w terminach na nich podanych. Jednocześnie, o czym mowa już była powyżej, w treści umowy wskazano, iż rachunkiem do spłaty kredytu jest rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy o nr (...). Tymczasem powód w złożonych przez siebie dokumentach nie wskazał na zaistnienie przesłanek umożliwiających mu wypowiedzenie stosunku umownego. Ponadto jako potwierdzenie zaistnienia podstaw do wypowiedzenia umowy przedłożył wyciąg z rachunku o numerze (...), a zatem rachunek, którego numer nie odpowiada temu, który wynika z potwierdzenia zawarcia umowy jako ten, na którym miały być dokonywane rozliczenia między stronami. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego jednoznacznie wynikałaby zarówno zmiana rachunku, jak również, co zauważył pozwany zmiany numeru karty kredytowej – w tym ostatnim zakresie nie przedłożył załączników do aneksu do umowy, z których powyższa zmiana powinna wynikać. W ocenie Sądu dochodząc roszczenia z tytułu umowy na banku spoczywa obowiązek wykazania przesłanek roszczenia, do niego zatem należy obowiązek wskazania i wykazania wszelkich zmian w kierunku wykazania tożsamości roszczenia z tym, który powstał na jego początku. Załączenie wykazu z rachunku, który nie był wskazany jako rachunek do rozliczenia, nie powołanie się na wyraźnie zaistniałą przyczynę wypowiedzenia nie może prowadzić do uznania, iż roszczenie powoda jest uzasadnione. Brak bliższego wskazania podstaw wypowiedzenia umowy, jak również brak powiązania między złożonymi dokumentami, a tym co wynika z treści umowy przemawia przeciwko uznaniu roszczenia powoda za udowodnione. Ponadto należy zgodzić się ze stroną pozwaną, iż powód nie przedłożył dokumentów wskazujących na wywiązanie się przez niego z obowiązków określonych przepisem art. 75c ustawy Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.). Nie załączył do pozwu wezwania do zapłaty, nie załączył również dokumentów wskazujących na kierowane do pozwanej informacje o wysokości kwoty minimalnej do spłaty, której pozwana była zobowiązana.

Skrótowo odnosząc się do, chybnego zdaniem Sądu zarzutu pozwanej, dotyczącego nedoręczenia jej wezwania do zapłaty z uwagi na to, że nie podjęła pisma zatytułowane „wypowiedzenie umowy”. W tej kwestii zastosowanie znajduje zaś art. 61 § 1 zd. 1 k.c., zgodnie z którym oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią (dalsza część tego artykułu nie miała zastosowania). Jest to norma o charakterze ogólnym, ale podstawowa w zakresie ustalenia momentu złożenia oświadczenia woli. Z treści tego przepisu wynika teoria doręczenia, czyli istotne jest, czy nastąpiło doręczenie oświadczenia woli adresatowi, a nie czy zapoznał się on z tym oświadczeniem. Sąd Najwyższy podkreślił, że art. 61 k.c. nie wymaga, aby adresat określonego oświadczenia woli zapoznał się z jego treścią. Decydujące jest to, że istniała możliwość zapoznania się. W

związku z tym dosyć jednolicie przyjmuje się, że złożenie oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy ma miejsce także wtedy, gdy adresat mając możliwość zapoznania się z jego treścią, z własnej woli nie podejmuje przesyłki pocztowej zawierającej to oświadczenie (zob. np. wyroki SN: z dnia 11.12.1996 r., I PKN 36/06, OSNAPiUS 1997, nr 14, poz. 251, z dnia 23.01.1998 r., I PKN 501/97, OSNAPiUS 1999, nr 1, poz. 15, z dnia 19.07.2012 r., II CSK 655/11 i z dnia 18.01.2005 r., II PK 124/07, Lex nr 602690).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd doszedł do przekonania, że powód nie wykazał istnienia stosunku zobowiązaniowego pozwanej względem powoda, jego wysokości oraz wymagalności i w punkcie I. wyroku na podstawie art. 29 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim a contrario w zw. z art. 6 k.c. oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II. wyroku na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.) uznając, że pozwana wygrała proces w całości zasądził od powoda na rzecz pozwanej całość kosztów procesu, na które składały się: opłata za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).